

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/191/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124210896
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8124210896.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

-2- 17Csp/191/2024

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. X, XXX XX E. C. F., právne zastúpenej: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava – mestská časť Staré mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpenému: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, P.O.BOX 205, 810 00 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 EUR, takto

rozhodol:

-2- 17Csp/191/2024

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 125 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu vychádzajúc pri výpočte trov konania z prisúdenej istiny.

odôvodnenie:

-8- 17Csp/191/2024

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 23.12.2024 domáhala od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 EUR. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13Csp/55/2021 bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v konaní o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a tiež v nároku o určenie neprijateľnosti jednej zmluvnej podmienky týkajúcej sa poplatkov z upomienky. Žalobkyňa citovala body 16., 20., 29. a 37. z odôvodnenia rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 13Csp/55/2021 z 17.05.2024, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.08.2024. Z uvedených pasáží rozhodnutia súdu vyplýva, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluve absentovali obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) a j) ZoSÚ a zároveň bola v zmluve uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (podľa § § ods. 1 ZoSÚ). Taktiež z citovaných pasáží vyplýva, že súd dospel k jednoznačnému záveru, že ustanovenie o poplatkoch za upomienky, a to tzv. I. upomienku 10 EUR a za každú ďalšiu upomienku 40 EUR spôsobuje celkom zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, tieto poplatky majú sankčnú povahu, resp. povahu paušalizovanej náhrady škody a ich výška je zjavne neprimeraná i s ohľadom na absenciu limitácie opakovaného účtovania. Žalobkyňa si ako spotrebiteľka žalobou preto uplatnila satisfakciu

za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v uvedenom súdnom konaní. Primerané zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadosťučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Zastávala tiež názor, že primerané finančné zadosťučinenie nemôže mať iba symbolický význam a byť v symbolickej výške, nakoľko by tak nebolo ani primeraným ani spravodlivým. Uplatnená výška primeraného finančného zadosťučinenia 600 EUR podľa žalobkyne zohľadňuje skutočnosť, že v základnom konaní bola úspešná v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (vo vzťahu k čomu si uplatnila PFZ 300 EUR) a tiež v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky (vo vzťahu k čomu si uplatnila PFZ 300 EUR), pričom poukázala na to, že z jej strany došlo k plneniu na túto neprijateľnú zmluvnú podmienku vo výške 160 EUR, a to platbami dňa 30.08.2011, 27.10.2011, 27.01.2012, 27.04.2012, 27.07.2012, 28.08.2012, 27.09.2012, 27.11.2012 a 29.01.2013. Tiež zastávala názor, že žalovaný v súdnych konaniach opakovane zotrváva na platnosti zmluvnej podmienky. Záverom poukázala na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v predchádzajúcom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej. K návrhu pripojila rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 13Csp/55/2021-42 zo dňa 17.05.2024, opravné uznesenie tunajšieho súdu č.k. 13Csp/55/2021-61 zo dňa 08.08.2024 a platobnú históriu k úverovému účtu č. XXXXXXXXXXXXXXXX za obdobie od 15.11.2010 do 15.02.2013.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 23.01.2025 navrhol, aby súd žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal mu náhradu trov konania. Rozporoval uplatnený nárok čo do dôvodu i výšky. S poukazom na § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. mal za to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie mala žalobkyňa uplatniť od toho, kto za porušenie jej spotrebiteľských práv zodpovedá, pričom zastával názor, že on nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v spore, nakoľko nekoncepcoval zmluvu, nebol účastníkom úverového vzťahu, či predzmluvného vzťahu a nemohol sa dopustiť porušenia práv žalobkyne. Zdôraznil tiež, že si neuplatňoval voči žalobkyňi nároky z neprijateľnej zmluvnej podmienky, a tak mal za to, že je vylúčená jeho zodpovednosť. Taktiež poprel, že by v súdnych konaniach opakovane zotrvával na platnosti dotknutej zmluvnej podmienky, ktorá bola určená za neprijateľnú. Nesúhlasil ani s názorom žalobkyne, že by primerané finančné zadosťučinenie malo plniť sankčnú funkciu, a to s odkazom na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Za nesprávny tiež považoval názor o reparačnej funkcii daného inštitútu. Primerané finančné zadosťučinenie podľa žalovaného nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľov. Záverom nesúhlasil s výškou uplatneného nároku, ktorý podľa žalovaného nespĺňa podmienku primeranosti. Mal za to, že žalobkyňa nepreukázala žiadne okolnosti odôvodňujúce uplatnenú výšku nároku. Zo žaloby nevyplýva vznik negatívnych dôsledkov v súkromnom a spoločenskom živote žalobkyne z dôvodu porušenia jej spotrebiteľských práv právnym predchodcom žalovaného, t.j. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod., či hrozba straty finančných prostriedkov žalobkyne, keďže žalobkyňa žalovanému na základe dotknutého úveru žalovanému nič neplnila. Navyše mal za to, že požadovaný nárok nie je primeraný tej okolnosti, že žalobkyňa doposiaľ čerpaný úver v sume 10 990 EUR neuhradila, keď právnenému predchodcovi žalovaného plnila iba čiastočne sumu 4 781,37 EUR, čo vyplýva i z odôvodnenia rozsudku tunajšieho súdu č.k. 13Csp/55/2021-42, odseku 2.3. odôvodnenia.

3. Žalobkyňa v replike zo dňa 07.02.2025 zotrvala na podanej žalobe. Mala za to, že skutočnosť, že žalovaný nekoncepcoval zmluvu neliberuje a nezbavuje žalovaného zodpovednosti za porušenie svojich základných povinností. Tvrdenia žalovaného považovala za alibistické s cieľom vyhnúť sa akýmkoľvek spôsobom zodpovednosti za porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Žalovaný fakticky vykonával práva veriteľa pohľadávky a domáhal sa zaplata pohľadávky, preto je subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenia. Ak si uplatňoval plnenie voči žalobkyňi ako dlžníčke, tak je zachovaná jeho vecná legitímácia aj v prípade, ak sa žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Žalovaný po materiálnej a formálnej stránke hmotnoprávne disponoval pohľadávkou zo spotrebiteľskej zmluvy. Nepostupoval s odbornou starostlivosťou a pohľadávku prevzal od svojho právneho predchodcu spolu so všetkými právami a povinnosťami a požadoval jej zaplata. Postúpením vstúpil do práv a povinností zo zmluvného vzťahu a prevzal aj zodpovednosť za porušenie práv a povinností zo zmluvného vzťahu. Žalobkyňa predovšetkým poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, z ktorého vyplýva, že porušením, voči ktorému je možné úspešne sa domáhať PFZ, je taktiež postupník pohľadávky. Vo vzťahu k možnosti domáhať

sa PFZ voči postupníkovi tiež poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/324/2020 zo dňa 13.12.2022. Mala tak za to, že žalovaný nepochybne je pasívne vecne legitimovaný v spore. Žalobkyňa ďalej zhrnula, že bola naplnená hypotéza § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a má právo na primerané finančné zadosťučinenie. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o zmysle a účele inštitútu PFZ dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Ohľadom primeranosti uplatneného nároku poukázala na to, že uplatnená suma je primeranú charakteru a stupňu porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami, ako aj postoj žalovaného a intenzite porušení spotrebiteľských noriem. Zákon nestanovuje podmienku vzniku alebo preukazovania akejkoľvek ujmy a ide o neprípustný extenzívny výklad contra legem zo strany žalovaného. Porušenie zo strany žalovaného mala aj majetkový charakter a uplatňovaním nároku v súdnom konaní bol narušený aj jej bežný život. Poukázala aj na špeciálnu recidívu u tohto dodávateľa, ktorý neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia poukázala na niektoré rozhodnutia súdov a výšky priznaných primeraných finančných zadosťučinení.

4. Žalovaný nevyužil možnosť dupliky.

5. Súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 20.05.2025, ktorého sa právny zástupca žalovaného, ani žalovaný nezúčastnili, pričom svoju neúčasť ospravedlnili z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti. Súd preto konal v ich neprítomnosti, ako aj v neprítomnosti žalobkyne, ktorú na predmetné pojednávanie ani osobitne nepredvolával. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní v mene žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou (na čl. 4 rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/55/2021 – 42 zo dňa 17.05.2024, na čl. 11 opravné uznesenie Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/55/2021 – 61 zo dňa 08.08.2024 a na čl. 13 výpis z platobnej histórie úverového účtu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX), oboznámil sa so skutkovými tvrdeniami strán sporu i obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 13Csp/55/2021-42 zo dňa 17.05.2024 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 13Csp/55/2021-61 zo dňa 08.08.2024, právoplatným dňa 28.08.2024, súd určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 15.11.2010 je bezúročný a bez poplatkov (I. výrok) a tiež určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, reg. číslo XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 15.11.2010 v časti 7. Poplatky platné ku dňu uzavretia zmluvy v znení: „Poplatok z al. Upomienku 10,00 Eur splatný ku dňu odoslania upomienky, Poplatok za každú ďalšiu upomienku: 40,00 Eur splatný ku dňu odoslania upomienky.“ je neprijateľná (II. výrok). Posledným výrokom súd rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

8. Medzi stranami sporu nebolo sporné a vyplýva to i z odôvodnenia vyššie uvedeného rozsudku (z bodu 2.1. a 2.3.), že žalobkyňa uzavrela Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 15.11.2010 s právnym predchodcom žalovaného Všeobecná úverové banka, a.s., na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 10 990 EUR a žalobkyňa uhradila za účelom splatenia predmetného úveru doposiaľ sumu 4 781,37 EUR, a teda ešte nesplatila celý poskytnutý úver.

9. Z platobnej histórie k úverovému účtu vyplýva, že žalobkyňi boli účtované poplatky za upomienky, ktoré boli aj uhradené, a to dňa 30.08.2011 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 27.10.2011 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 27.01.2012 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 27.04.2012 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 27.07.2012 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 28.08.2012 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 27.09.2012 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 15.11.2012 uhradený poplatok vo výške 10 EUR, dňa 27.11.2012 uhradený poplatok vo výške 40 EUR, dňa 29.01.2013 uhradený poplatok vo výške 40 EUR.

10. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

11. Vzhľadom na prechodné ustanovenia zakotvené v § 53 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je potrebné na danú vec aplikovať zákon č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 30.06.2024.

12. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

13. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom do 30.06.2024 predávajúci nesmie

a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,

b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,

c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.1)

15. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),

- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a

- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

17. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

18. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

19. V predmetnej veci bolo nesporné, že žalobkyňa bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní proti žalovanému v súdnom spore o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ako aj o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia, prípadná výška primeraného finančného zadostučinenia a otázka, či žalovaný je pasívne vecne legitimovaným subjektom v danom spore. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobkyňa vystupuje ako spotrebiteľka a žalovaný ako dodávateľ, pričom na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Čo sa týka samotnej špecifikácie porušeného práva spotrebiteľky, resp. povinností dodávateľa, tu možno konštatovať, že žalovaný si uplatňoval voči žalobkyni pohľadávku vo vyššom rozsahu, než mal vzhľadom na absenciu obligatórnych náležitostí a sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti nárok. Navyše bola voči žalobkyni opakovane v zmluvnom vzťahu uplatnená neprijateľná zmluvná podmienka.

20. Obrana žalovaného v tomto konaní sa zakladala na námietke nedostatku pasívnej vecnej legitimácie a nenaplnení podmienok, resp. nepreukázaní okolností relevantných pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia však dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva, či povinnosti ustanovenej zákonmi o spotrebiteľských úveroch (absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a z toho vyplývajúce nesprávne požadovanie úrokov a poplatkov, ako aj určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve), a tak má právo na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

21. Súd sa nestotožnil s obranou žalovaného a dospel k záveru, že žalobkyňa správne určila pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v spore. Žalovaný bol subjektom, ktorému bola pohľadávka postúpená so všetkými právami a povinnosťami s ňou spojenými, teda ňou disponoval a voči nemu žalobkyňa viedla i základné súdne konanie (o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky). Spolu s pohľadávkou mu mali byť akiste predložené všetky súvisiace dokumenty a tak mohol hneď pri, či po postúpení pohľadávky zistiť, z akého zmluvného vzťahu mu je pohľadávka postúpená, z akej zmluvy vychádza a či v danom prípade sú splnené obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Z rozsudku v základnom spore tiež vyplýva, že žalovaný evidoval a žiadal od žalobkyne zaplatenie dlhu až vo výške 17 16304 EUR, a teda v nedôvodne vyššej, premrštenej sume. Právoplatným skončením konania vo veci sp. zn. 13Csp/55/2021 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti zo strany žalobkyne, ktorá brániac si svoje právo a namietajúc porušenie spotrebiteľských noriem dosiahla určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v predchádzajúcom konaní. V zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa jej takéto úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti umožňuje požadovať od žalovaného primerané finančné zadostučinenie. K otázke pasívnej vecnej legitimácie v prípadoch postúpenia pohľadávok sa napokon žiada dodať, že spotrebiteľ častokrát práve pri postúpení pohľadávky sa následne ocitá v situácii, kedy či už žaluje pôvodného veriteľa alebo domnelého postupníka, je mu vyčítaná zo strany dodávateľov nesprávna pasívna vecná legitimácia a účastníci zmluvy o postúpení pohľadávok sa snažia navzájom zbaviť zodpovednosti za stav, ktorý napokon doľahol na spotrebiteľa. V danom prípade pritom nebola konštatovaná v spore neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a v tomto prebiehajúcom spore strany sporu taktiež nevzniesli žiadnu námietku voči skutočnosti, že by bola pohľadávka spolu so všetkými právami a povinnosťami postúpená na žalovaného. Bezťak navyše súd zastáva názor, že i pri prípadnej neplatnosti postúpenia pohľadávky, by i postupník vo vzťahu k spotrebiteľovi v danom prípade vzhľadom na skutočnosť, že si v istej dobe uplatňoval pohľadávku voči žalobkyni, zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv alebo povinností dodávateľa vzhľadom na participáciu na tomto porušení.

22. Súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, v ktorom najvyšší súd uviedol: „(Aj) podľa názoru dovolacieho súdu, ak si žalovaná v predchádzajúcom spore neúspešne uplatnila spotrebiteľskú pohľadávku proti žalobcovi (spotrebiteľovi), pričom dôvod jej neúspechu spočíval v nepreukázaní aktívnej vecnej legitimácie (iba) v dôsledku nedodržania zákonných podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, potom nesie prípadnú zodpovednosť

voči spotrebiteľovi v súvislosti s požadovaným finančným zadosťúčením v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pôvodný veriteľ (banka), alebo ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená (bod 16 in fine).“

23. Podporne súd poukazuje i na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 17CoCsp/5/2024-96 zo dňa 20.06.2024, v odôvodnení ktorého odvolací súd uviedol, že predpoklad nároku na primerané finančné zadosťúčinenie je daný, pokiaľ spotrebiteľ bol úspešný v inom konaní, kde buď úspešne viedol proti dodávateľovi spor alebo úspešne sa bránil takémuto dodávateľovi. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný (ktorý rovnako nadobudol pohľadávku postúpením) vystupoval v pôvodnom konaní ako dodávateľ vstupujúci do všetkých práv a povinností spotrebiteľského vzťahu voči spotrebiteľke a mal za to, že žalovaný je zodpovedným subjektom pre účely priznania primeraného finančného zadosťúčinenia.

24. Inštitút primeraného finančného zadosťúčinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Primerané finančné zadosťúčinenie má pritom plniť jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak funkciu satisfakčnú, predstavujúcu určitú odmenu, spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu, resp. bránil v spore s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťúčinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Minimálne po dobu do právoplatného rozhodnutia súdu bola žalobkyňa v neistote ohľadom svojich nárokov, resp. rozsahu povinností.

25. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevyplýva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd priznal žalobkyňi nárok na primerané finančné zadosťúčinenie voči žalovanému, pričom sa ale nestotožnil s výškou uplatneného primeraného finančného zadosťúčinenia. Súd priznal žalobkyňi primerané finančné zadosťúčinenie v sume 125 EUR, pričom sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri výške určenia primeraného finančného zadosťúčinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťúčinenie vo výške 125 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobkyňu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného. Z uvedenej čiastky primeraného finančného zadosťúčinenia pritom pripadá na porušenie práv spotrebiteľky v súvislosti s absenciou obligatórnych náležitostí a určením bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru suma 50 EUR a na porušenie práv spotrebiteľky v súvislosti s určením neprijateľnosti zmluvnej podmienky i vzhľadom na jej preukázanú opakovanú aplikáciu suma 75 EUR. Reálny zásah do majetkovej sféry žalobkyne v súvislosti s uvedenými porušeniami práv žalobkyne tu však absentuje, existovala iba hrozba tohto zásahu. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťúčinenia súd taktiež zohľadnil, že žalobkyňi bola v základnom konaní priznaná aj náhrada trov konania v plnom rozsahu.

27. Na dôvažok súd dodáva, že účelom primeraného finančného zadosťúčinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúca, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, avšak stále je potrebné mať na zreteli, že primerané finančné zadosťúčinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

28. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu vychádzajúc pri určení výšky trov konania z prisúdenej istiny. Plný úspech žalobkyne v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K trovám konania súd podporne poukazuje na literatúru, napr. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

-2- 17Csp/191/2024

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.